

SPIONS

Negyvenhetedik rész

Post Tenebras Lux – Szent Tamás vendégei Svájcban 01.

„Every year is getting shorter never seem to find the time.
Plans that either come to naught or half a page of scribbled lines.”

Pink Floyd: *Time*¹

Egyfelől meghalok, mert megöl a szerelmi bánat, féltékenység, csalódás, mert a társam elhagyott. Másfelől életben tart a büszkeség, mert a néhai Varsói Paktum első punkegyüttese, a SPIONS tagja vagyok. Tag, bár a kezdeti dob gép-kezelés után már nem zenész, hanem valóságos belső titkos tanácsnok (VBTT). Egyfelől minden percét élvezem Szent Tamás társaságának, itt Genfben (Genéva), a glóbusz legsemlegesebb városában. Másfelől elszomorít a jelenleg még áttörhetetlen fal² léte az úgynevezett „magaskultúra” és a rock’n’roll között.³

1978 távoli ősze. Genf városának sajt- és arany illatú utcáin, parkjaiban, tópartján sétálunk és vitatkozunk. *Egyetértés:* az emberiség szellemi evolúciója e kritikus szakaszában (Aquarius kora, az orwelli prófécia beteljesedése) az időtudatos alkotónak kötelessége elhagynia az elit-kultúrában betöltött pozícióit, átranszponálva magát a „nem-művész-művész” brahmin-státusba. *Véleménykülönbség:* míg Szent Tamás az elit-kultúra erődítményeiben, kápolnáiban, katedrálisokban reinkarnálódott nem-művész-művészként, addig én, kém-misszióm stratégiai feladatként rockbandához csatlakoztam. Szent Tamást nagy szíve a művészet specialistáinak aszexuális társaságához vonza, míg minket a Pokol dobjai csábítanak. Ritmusuk hívott le, a nép, a valódi mutánsok közé, és adott otthont és laboratóriumot a föld alatt, az *Underground*-ban.

Valószínűleg az anya szívdobogása a legerősebb, legemlékezetesebb élmény, amely a méhben növekvő embriót éri. Kilenc hónapon, több mint 270 napon át, folyamatosan hallja a szent ritmusképletet, Szent Tamás. Embrió korunkban – egyelőre – még nem kell dolgoznunk. Nincs lakbérhátralék, politika, se számlák, se adók. Táplálékunkra és ruházatunkra sincs gondunk. A meleg, nedves biztonság és kényelem sötétjében lebegve kapjuk meg a szent ritmus egész ébredő lényünket átható szenzációját, amelyre testünk, lelkünk rezonál. Aki a rock’n’roll valódi gyökerét keresi, ebben az életben át tartó ős-émlékben találhatja meg.

1 Dal a Pink Floyd *The Dark Side of the Moon* című albumán (UK, Harvest, 1973)

2 Szellemi tűzfal, amely megakadályozni próbálja a Korszellem (*Zeitgeist*) kétirányú szabad mozgását a populáris és az elit kultúrák dimenziói között.

3 E sorok írása idején, 1978 őszén – bár már mutatkozott néhány jele az enyhülésnek – még elképzelhetetlen volt Kraftwerk vagy Lou Reed koncert, David Bowie összművészetét bemutató kiállítás és eseményorozat a világ legrangosabb művészeti intézményeiben. Mára mindez megvalósult, Iggy Pop egyetemen tanít, Johnny Rotten angol vajjat reklámoz világszerte. Genfi látogatásom idején a rock’n’roll – nem ítélve méltónak a Magas Kultúra templomainak tiszta fényét élvezni – még többnyire sötét lebujszó lakója volt. Csak marginális, de feltörekvő művészeti galériák engedtek meg punk-koncerteket nagyrítékunknak, saját belterükben.

A nyugodt ember szív körülbelül hetvenszer dobban percenként, Szent Tamás. Ez a *roots-reggae* tempója. Izgalmi állapotban vagy fizikai megterhelés esetén a szívverés felgyorsul. A százhusz dobbanás percenként – ezt a szív szeretkezés közben produkálja – a középtempójú rock’n’roll megfelelője. Az orgazmus során a szívverés felgyorsul, akár percenkénti százkilencven-kétszáz dobbanásra is – ennek párhuzamát a punk és elektronikus tánczenében találhatjuk meg. A rockzene voltaképpen a szeretkezés zenei leképezése: előjáték, középrész, orgazmus. A tudományos kutatások szerint a háromtól hét percig tartó közönségek általában mindkét partnert orgazmushoz juttatják. Ilyen hosszúságúak az átlagos rock számok is. A szeretkezések ideális hossza hét-tizenhárom perc. A legtöbb Pink Floyd szám ennyi ideig tart. A rock and roll szexi, Szent Tamás. A művészet, beleértve a nem-művészet-művészet pótcselekvését is, nem az.

Sétáltunk és vitatkoztunk. Szent Tamás tökéletesen tisztában volt a rock’n’roll szabadságfokával, de nem vonzották dobjai.⁴ Azt hiszem még senki sem látta Szent Tamást táncolni. Igaz, a SPIONS frontembere is csak a rockszínpadra teljesen kifejlett rocksztárként pattanva táncolt életében először, és a sajátja volt az első rock-koncert, amelynek személyesen tanúja lett.

Megnéztük a helyet, ahol a Sissinek becézett Erzsébet királynét (Elisabeth Amalie Eugénie von Wittelsbach) 1898. szeptember 10-én Luigi Lucheni olasz anarchista hegyesre köszörült reszelővel szíven szúrta. A királyné utolsó mondata a „*Was ist mit mir geschehen?*” (Mi történt velem?) volt. Az első nap délutánján – miután pazar, curryvel ízesített rántottával⁵ vendégtelt meg bennünket stúdiójában⁶ – Szent Tamás elkalauzolt egy viszonylag szerény külsejű élelmiszerboltba, a Genfi-tó partján. Közvetlenül a bejárat mögött, háttal az üzlet belsejének, láthatóan vaksi idős hölgy ült a kasszájánál. Rajta kívül más nem volt az üzlethelyiségben. Rejtett tükröket, videó-kamerákat se láttam. A jóságos nagymama külsejű, szemüveges, ezüsthajú idős hölgy háta mögött a polcokon alapvető élelmiszerek: rizs, liszt, só, cukor, tojás, étolaj, ecet, szárzészta, halkonzervek stb. A polcok úgy voltak elrendezve, hogy a kasszájánál ülő idős hölgy még hátra fordulva se láthassa, hogy milyen élelmiszert pakol éppen a kabátja, szoknyája alá a szemfüles vásárló. Rizst, tojást, étolajat és curryt vettünk, fizettünk értük a kasszájánál.

4 Saját, évtizedekkel későbbi konfessziója szerint a számok szövegeit sem érti.

5 A curryvel ízesített, liszttel dúsított rántotta készítésének titkát Szent Tamástól lestem el. Igaz, ma már nem búzalisztet, hanem rizslistet, és/vagy kókuszreszeléket használok a dúsításhoz. Azt is tőle tanultam, hogy a haját nem vágni, hanem öngyújtóval leégetni kell. Sokkal tartozunk Szent Tamásnak: neki köszönhetjük a „Légy Tilos!” életertvet is.

6 Vendéglátónk elmondta a konyhaasztalnál, hogy már régen rizsen és tojáson él.

Az utcára érve Szent Tamás elmondta, hogy néhány évvel ezelőtt a török vendégmunkások télen megették a tó hattyúit. Ezért döntött a városvezetés olyan üzletek létesítése mellett, ahol könnyű alapvető élelmiszereket lopni. A svájciak praktikus emberek. A városatyák úgy vélték, hogy a bizonyos fokú éberséget feltételező lopás kevésbé károsítja a személyiséget, mint a hattyúvadászat, vagy a koldulás.

Rezidenciájába visszatérve házigazdánk statisztikákkal bizonyította, hogy olcsóbb lenne azért fizetni az embereknek, hogy ne dolgozzanak, mint bérért dolgoztatni. A gyártott termékek nagy része felesleges. A gyártási folyamat során károsodik a környezet, rengeteg szemét keletkezik, a termelők egészsége is tönkremegy – mindezeknek olyan komoly költségvonzatai vannak, amelyek messze meghaladják a hasznot, amit a munka hoz. Megismerkedtünk a Létminimum Standard projekttel: állampolgári jogon járó, a szerény életvitelt lehetővé tevő juttatás, amely biztosítaná, hogy csak az dolgozzon, aki akar. Az embereknek így maradna idejük magukra, önképzésre, önfejlesztésre, sorsuk megkomponálására. A svájci törvények szerint Szent Tamás népszavazásra bocsáthatja a Létminimum Standard bevezetését szorgalmazó törvényjavaslatát.⁷ A direkt demokrácia elveivel együtt ezt az elképzelést is támogatom, a SPIONS programjába is bekerült.

*

Genf Zürich után Svájc második legnépesebb települése. Romániában, az ország francia anyanyelvű részében ez a lefojtott temperamentumú város ad otthont a legtöbb embernek. Utcáin, parkjaiban, terein, tópartján sétálva inkább kísértvárosnak tűnt. Kevesen mutatkoztak nyilvánosan. Alig néhány, minden feltűnést kerülve osonó, feltehetőleg helyit láttunk. A gépjárműforgalom is rendkívül gyér volt. Persze Párizs nyüzsgésére emlékező tudatom is becsaphatott: valójában több gyalogossal talákoztunk, mint amennyit aktuálisan érzékeltem.

Az emberek többsége annyira önmagába fordult, hogy mindig siet, futva közlekedik. Környezetéből alig lát valamit. Elsuhanó fények, pasztellszínek, elmosódott sziluettek, árnyékok. Még akkor is fut, amikor azt hiszi, sétál. Nem tudja, hogy sietni nagyon alantas viselkedés. Csak alvajárók sietnek, éberek soha. Szent Tamással Genfben sétálva nem siettünk sehová. Megtudtuk tőle, hogy a test és a tudat gyakori *aszinkronitásáról* René Descartes írt gyönyörűen a 17. században, létrehozva a *kartéziai dualizmus* nem tanulságok nélküli eszmerendszerét.

⁷ 2013-ban az állampolgári jogon járó, a szerény életvitelt lehetővé tevő juttatás bevezetését népszavazással utasította el a lakosság Svájcban, ahogy a menedzserfizetések korlátozását sem vezették be.

Szent Tamás vendégei (Selfie: Emmy Grant / Szentjóbó Tamás, 1978, Genf, fénykép az IPUT/TNPU archívumból)

Hasonlóan közelítették meg az ősidők óta ismert emberi elidegenedettségek probléma- és tünetrendszerét az Arisztotelész előtt élt görög *avicenniánus* filozófusok és még régebbi ázsiai filozófiák is. Számos megközelítési javaslat született. A legtöbbjük vagy *dualista*, vagy *monista*. A dualizmus mereven elhatárolja egymástól a tudat és az anyag birodalmait. Egymástól végzetesen távol lévőkként határozza meg őket. A monisták úgy tartják, hogy csak egyetlen, mindent egyesítő valóság, szubsztancia, esszencia létezik, és biztosak abban, hogy e teóriájuk mindent megmagyaráz.

Szent Tamás hol dualista, hol monista módon érvelt az elitkultúra belső bomlásának életterve mellett. Engem a rock'n'roll életsílushoz vonzott a hang, a vízió. Miután ráereszkedett a *főn*, a nyomasztó, mindenkit megbolondító hegyi szél a városra, már csak vitatkoztunk. Végül mindenki szellemi otthonában maradt, azon a helyen, abban a funkcióban amelyet kijelölt számára az őt működtető, titkos kód, egyedi programozása.

Talán azért voltak annyira üresek a genfi utcák, mert a város a *Jeûne genevois*-ra, a Szent Bertalan éji mézszárlás évfordulójának megünneplésére készült. Ezen a napon, 406 évvel ezelőtt, ezen a szeptemberi napon érkeztek a franciaországi vérengzések elől menekülő kálvinista, protestáns hugenották Genfbe. Az ünnepre, mint mindenre, némán, kemény munkával, lakásaik, hivatalaik mélyén készültek a városlakók. Nem volt idejük lófrálni az utcán, mint nekünk. Beszélgetni, eszmét cserélni, vitatkozni, megsértődni, kibékülni, pompás lét-terveket a szavak erejével felvázolni, s közben kémkedni minden iránt. A görög Aranykor babérligetében sétálva, meg-megállva élvezni egymás társaságát.

*

Genf történelmileg protestáns városnak számít. Protestáns Rómának is hívják, mert innen indította világhódító útjára az egyház hatalmi struktúrájának megreformálását szorgalmazó PR kampányát a magyar nyelven Kálvin Jánosként emlegetett Jean Calvin (szül. Jehan Cauvin, 1509–1564), a nagytekintélyű, francia születésű hittudós. A születésétől katolikusként nevelkedett Kálvint 1533 őszén, 24 éves korában sorsformáló, tudatmódosító vízió lepté meg, amelyről a *Kommentárok a Zsoltárok könyvéhez* című könyvében két, egymást csak részben átfedő verzióban számolt be: „Hirtelen átváltoztatással Isten legyőzte és tanításra alkalmas, ifjonti állapotba hozta a tudatomat... Megízleltem az igazi isteniség ízét, és megkaptam tudását. Azonnal olyan erős vágy gyulladt bennem a fejlődés elindítására, hogy bár nem rejlesen hagytam ott másirányányú tanulmányaimat, kevesebb hévvel folytattam őket”, mondja első vízió-rekonstrukciójában.

Kálvin írásaiban ne keressünk szenvedélyt. Még a saját, gyakran viharosan tomboló érzéseiről is képes hűvös tárgyilagossággal írni. Tüze jéghideg. Nem az érzelmeket akarja felkorbácsolni, hanem informál, idéz, érvel, az értelemmel polemizál. Nem feltalálni akar, hanem a meglévőt ésszerűsíteni, rendbehozni. Nem *originátor*,

hanem kommentátor. Rock'n'roll párhuzammal élve: inkább Nick Cave, mint Tom Waits. A zsidó-keresztény Szentírások szinte mindegyikéhez fűzött kötetnyi megjegyzést. Élettervét a Római Katolikus Anyaszentegyház hatalmi struktúrájának megváltoztatásában határozta meg. Ahogy Jézus sem új vallást akart alapítani, csupán az ó-hit egyes dogmáinak újjakra cserélését javasolta, úgy Kálvin sem a katolikus tanítás lényegének megváltoztatására tört. A Tan terjesztését akadályozó avitt terjesztői rendszer korszerűsítését, ésszerűsítését, erkölcsi megerősítését követelte, és javasolta a teológia logikusabbá tételét, valamint a szentek kultuszának eltörlését, végzett jogászként kifogástalan jogi nyelven, jogász terminusokban.

A Római Katolikus Anyaszentegyház időtudatosabbá tételének szándéka nem kerülte el a nagyhatalmú, velejéig korrupt, időnként fajirtástól, népiirtástól, az ideológiai ellenfelek fizikai megsemmisítésétől sem visszariadó katolikus klérus figyelmét. Az pedig, hogy Kálvin jogosnak, sőt kötelességnek nyilvánította a diktatórikus hatalommal szembeni polgári engedetlenséget, kiobbantotta a diktatórikus egyházi hatalom haragját. Menekülnie kellett Franciaországból. Svájcba költözött. Bár eredetileg csak egy éjszakát szándékozott tölteni Genfben, végül ott telepedett le. A nyilvánosságtól elzárkózva, minden idejét és energiáját tanulmányaira fordítva akart a városban élni. Azonban a Református Egyházat a svájci Neuchâtel, Berne, Geneva és Vaud kantonokban megalapító Guilhem Farel (Guillaume Farel, 1489–1565), rávette, hogy vegyen részt a genfi egyházközség megalapításában.

1536-ban, genfi letelepedése után három évvel, Kálvin latin nyelven publikálta a protestantizmus szisztematikus teológiáját meghirdető *Institutio Christianae religionis* (A keresztény vallás intézményei) című, korszakindító kötetét. A könyv a teológus-jogász értekezéseiből kifejlődött kálvinista vallás alapműve lett. 1537 januárjában Kálvin és Farel *Articles concernant l'organisation de l'église et du culte à Genève* (Írások a genfi egyház és istentisztelet megszervezéséről) címmel beadvánnyal fordultak Városi Tanácshoz. A dokumentumban leírták az új egyház áldozási szertartásainak mikéntjét és gyakoriságát, a kiközösítés módját és lehetséges okait, a hitvallás kötelezettségét, a hívők közös éneklésének bevezetését a liturgiába és a házassági törvények revízióját. Genf város Tanácsa még aznap megtárgyalta és elfogadta a dokumentumot. Ezzel hivatalosan is megszületett a kálvinista egyház.

*

Budapesten, 2014 siralomház-feelinget hozó októberében, naplóbejegyzések alapján, szellemi képességeim teljes birtokában írom ezeket a sorokat, Neked. Spiell!, a SPIONS frontembere

NAJMÁNYI LÁSZLÓ
A Reformáció Falának megtekintése, 2014 digitális kollázs, (kép a művész archívumából)

ma elküldte e-mailben a *Letter To=From Bardo* utolsó, XXI. és XXII. fejezeteit. Nem volt energiám elolvasni őket. Amint lesz, felrakom mind a kettőt a SPIONS-portál megfelelő⁸ oldalára. Jó lenne találni erre az utolsó Királynő angoljával, 12 régi év súlya alatt megírt briliáns, példa- és forrásértékű, tudatmódosító, poptörténeti varázskönyvre kiadót. Megtisztelő számomra, hogy részem lehetett a nagy mű megszületésében.

Füst, ital- és ételáldozat hajnali háromkor. Rituális műszakkezdés. Feladat: a jelen végtelenített káoszából vissza találni 1978 genfi őszenek antik rendjébe. A hangszórókból Townes van Zandt: *Waitin' Around To Die*⁹ című dala¹⁰ szervezi meg a visszaemlékezés hangulatát. Ír tengerészdalok leszármazottja, amerikai *country blues*. Búcsúdál, mindig aktuális. Nyoma sincs benne az önsajnáltnak. Amerikai búcsúdál. Nem megalázkodás, hanem kiegyenesedés, isteni dac, valódi méltóság. „Ha meghalok, lemezgyűjteménnyel együtt temesetek el”, mondja Spiell! a *Letter To=From Bardo* XXII. fejezetének lezáró, 12. traktusa végén. Halál utáni lelkiállapot, valódi, született rocker végakarata és testamentuma. A szürkeálmány kiismerhetetlen labirintusának mélyén lassan megnyílnak az emléktár kapui. Szabad utazás kezdődik Térben és Időben, 2014 alsóbalkáni terrorjából vissza 1978 mágikus genfi őszébe. Kronosz–Zeusz, Poszeidon, Hadész, Heszitia, Demeter és Héra néhai atya – helyenként elhomályosította a videófelvételekhez hasonló formátumban agyamban tárolt emlékképeket. Különösen a szélekről tűntek el a részletek.

Emelkedett lelkiállapotban végrehajtott, laza séták a ránk ereszkedett görög Aranykor illatos babérilgetében. A babérillat olyan erős volt, hogy semlegesítette Genf átható, a hegyekből lecsapó fön szétterítette denevérek könnyében pácolt olvadt ementális sajtban érlelt aranyzagát. Az első genfi éjszakánkon figyelmes vendéglátónk megmutatta a helyet, ahol régen a kivégzéseket rendezték, s ahol mindmáig nem nő fű. Aztán a Jean Calvin, Kálvin János által négy évszázaddal ezelőtt alapított Egyetem udvarának parkjába vitt bennünket. Sötét volt a kihalt parkban. Ahogy csendben álltunk a park egyik végében, vízcsobogás távoli hangját hallottuk. Elindultunk a lágy, mágikus hang irányába. A park túlsó végére érve rémálomként tűntek elő a sötétből lassan a reformáció nagyjainak alulról, halványan megvilágított, monumentális kőszobrai. Valamennyien ott voltak. Középen Theodore Beza (1519–1605), Calvin, Farel és John Knox (c. 1513–1572) öt méter magas kőmásai. A gigászi hármastól balszárnyán Hallgatag William (1533–1584), Gaspard de Coligny (1519–1572) és Friedrich Wilhelm von Brandenburg (1620–1688), jobbszárnyán Roger Williams (1603–1684), Oliver Cromwell (1599–1658) és Bocskay István (1557–1607), a főalakoknál két méterrel alacsonyabb, három

8 <http://spionslibrary04.blogspot.hu/>

9 <http://www.youtube.com/watch?v=h6JG-yE8UTw&feature=youtu.be>

10 A dal linkjét Spiell! a *Letter* utolsó fejezeteivel együtt küldte el.

NAJMÁNYI LÁSZLÓ
Az emlékezőművész
és agya, 2014
(emlékműterv,
a művész
archivumából)

méter magas szobrai meredtek az örökkévalóságba. A főalakok két oldalán a fal teljes hosszában a reformáció és Genf mottója kőbe vésve: *Post Tenebras Lux* (Fény a sötétség után). Alacsonyabb rangú kálvinistákat csoportokként, kisméretű domborműveken örökítették meg. A falba vésve a kálvinizmus történetének fő eseményei. A középső szobrok talapzatán *christogram*: IH̄Σ.

A Reformáció Fala¹¹ (*Monument international de la Réformation; Internationales Reformationsdenkmal*) előtt álltunk. A komor szobrok lábánál keskeny, mesterseges csermely csobogott gondosan kiszámított kísértetiességgel. Nem az Élet Vize, az biztos. Inkább nehézvíznek tűnt. Szigorú szimmetria: a Fal stílusa a náci neogótikus emlékművek előképe. Éjfél után, holdfényben különösen hatásos. Keresztelovagokhoz hasonló figurák. Elszánt, kemény, kőbefagyott arcok, szigoruk nem fog meglágyulni.¹²

A reformáció két fő irányzatát, a lutheránust és a kálvinistát nem sok különbözteti meg egymástól. Mindkettőnek a kemény munka és az örömtől való tartózkodás megtisztító, megváltó erejébe vetett kérlelhetetlen hit áll tanítása középpontjában. A munkaalapú társadalom lutheránus-kálvinista víziójából egyenes út vezet a náci haláltábor kapufeliratához: „Arbeit Macht Frei”. A munkamániás lutheránus és kálvinista egyházak múltjában közös az antiszemitizmus is.¹³ „Trau keinem Fuchs auf grüner Heid und keinem Jud bei seinem Eid” (Ne higgy a zöld mező rókájának, sem a zsidó esküjének), írta¹⁴ és prédikálta templomokban a protestáns reformációt elindító Luther Márton (1483–1546). Javasolta a zsidók otthonainak lerombolását, zsinagógáik felgyújtását, imakönyveik elégetését, pénzük elkobzását, szabadságjogaik elvételét, sőt meggyilkolásukat. „Sokat beszélgettem számos zsidóval: sohasem láttam az áhítatnak egyetlen cseppjét, az igazságnak, vagy a nemességnek egyetlen morzsáját – nem, sohasem találtam józan észet egyetlen zsidóban sem”, írta Kálvin, aki úgy vélte, hogy a zsidók félreinterpretálták a saját Szentírásaikat, mert nem veszik észre az Ó- és az Új Testamentumok egységét. Ő, Lutherrel ellentétben nem javasolta a zsidók kiirtását. Azt azonban írásban

és prédikációiban mindig hangsúlyozta, hogy a kereszténység felvételét elutasító izraeliták a kénköves pokolban fogják végezni. 1937-ben Nürnberg városa Julius Schrechert (1885–1946), a *Der Stürmer* nevű náci újság főszerkesztőjét születésnapján Luther *A zsidókról és az ő hazugságaikról* című könyvének első kiadásával lepte meg. Schrecher újságja Luther művét „minden idők legradikálisabb antiszemita írása”-ként jellemezte.¹⁵ Az üveg alá helyezett könyvet kiállították a nürnbergi náci gyűléseken. A szöveget Dr. E. H. Schultz és Dr. R. Frercks hosszan idézték az *Árja Törvényt* magyarázó, 54 oldalas tanulmányukban.¹⁶ A kevésbé harcias Kálvin nem vált náci ikonná, de az ő „puha” antiszemitizmusa is beépült a nemzetiszocialista életérzésbe. Miután befogadtuk a Reformáció nagyjai szobrainak éjszakai horrorját, visszaindultunk Szent Tamás remetelakába. Útközben megosztotta velünk a kereszténység egyik fundamentális teológiai feltevésével kapcsolatos kétegyét. Az Evangéliumok szerint Jézus azért jött erre a világra, hogy megváltsa az embereket az Eredendő Bűntől, amelynek következményeit az elkövetés óta öröklük az egymást követő generációk. A Szentírás szerint az Eredendő Bűnt azzal követte el az első emberpár, hogy a Teremtő határozott tilalma ellenére megkóstolták a Tudás Almáját. Büntetésük az Éden kertjéből való kiűzetés mellett halhatatlanságuk elvesztése volt, valamint a férfiaknak attól kezdve arcuk verejtékével – munkával – kellett megtermelniük maguk és családjuk számára az ételmezt, és a nőknek fájdalommal kellett szülniük. Amennyiben Jézus megváltotta az embereket az eredendő bűntől, hatályon kívül helyezte a miatta kiszabott büntetéseket is. Vagyis a hívőknek már kétezer éve nem kellene dolgozniuk, asszonyaiknak fájdalommal szülniük, és a halhatatlanság mindegyiküknek alanyi jogon járna. Szent Tamás okfejtése lenyűgözött, a kereszténység egyik fundamentális teológiai feltevésével kapcsolatos kétegyét azonnal magamévá tettem, s azóta is gondosan ápolom. Nem kis részben az ő hittudósi munkásságának köszönhető, hogy a SPIONS frontembere az Overnational Socialist Party¹⁷ (OSP – Nemzetekfeletti Szocialista Párt) „a keresztény probléma végső megoldása” („The Final Solution to the Christian Problem”) érdekében történt megalapítása után magára vette a világ bűneit, rock’n’roll Messiásként kezdett tündökölni, és létrehozta az Ateista Egyházat (The Atheist Church¹⁸).

Folytatása következik.

11 A Reformáció Falát négy svájci építész, Charles Dubois, Alphonse Laverrière, Eugène Monod és Jean Taillens tervezte, a szobrokat Paul Landowski és Henri Bouchard francia szobrászok faragták kemény kőbe. A Falat 1909-ben avatták fel.

12 Az emlékmű inspirálta 1946-ban Illyés Gyula *A reformáció genfi emlékműve előtt* című, sokak által a 20. század legfontosabb magyar versei közé sorolt költeményét: „Száznegyvenhárom léptem: ez a hossza / a szobor-sornak. Hírnök, ki megölt / milliók végső tisztelgését hozza / úgy mentem el rajvolnak előtt...” (Forrás: http://tar.infotars.hu/pp1513/private/toronyor/11_evf_3/reformaciovers.htm)

13 A korabeli katolikus egyház a reformált mutációkhoz hasonlóan antiszemita volt, amit mi sem bizonyít jobban, mint hogy a Szent Inkvizíció ideája a spanyolországi zsidóság felszámolásának eszközeként született.

14 *Von die Juden und Ihren Lügen* (A zsidókról és hazugságaikról), és *Vom Schem Hamphoras und das Geschlecht Christi* (A Szent Névről és Krisztus származásáról) – mindkét könyvet 1543-ban, három évvel halála előtt írta Luther. A könyvek népszerűségére jellemző, hogy mindkettőt ötször nyomták újra Luther életében.

15 Ellis, Marc H.: *Hitler and the Holocaust, Christian Antisemitism* (Hitler és a Holocaust, keresztény antiszemitizmus), Baylor University Center for American and Jewish Studies, 2004

16 E. H. Schulz – R. Frercks: *Warum Arierparagraf? Ein Beitrag zur Judenfrage*, Verlag Neues Volk, Berlin, 1934

17 <http://spions.webs.com/osp.htm>

18 <http://spions.webs.com/church.htm>